

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/15/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812206552
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8812206552.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, konajúcou Mgr. Tomášom Kušnírom, advokátom a konateľom spoločnosti, proti žalovanému: Y. I., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK Svidník, Ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 2.444,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 9C/113/2012-70 zo dňa 18.10.2012, zhodou hlasov členov senátu takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným.

M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom tak, že vedľajšiemu účastníkovi priznáva náhradu trov prvostupňového konania vo výške 261,29 Eur a žalobca je povinný ju zaplatiť JUDr. Igorovi Šafrankovi, advokátovi, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vedľajšiemu účastníkovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania vo výške 69,90 Eur a žalobca je povinný ju zaplatiť JUDr. Igorovi Šafrankovi, advokátovi, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a vyslovil, že žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu uzavretú v zmysle ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá ešte dňa 14.2.2006 a suma úveru predstavovala 1.427,34 Eur, pričom v zmysle zmluvy bol žalovaný povinný splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že „podľa zmluvy sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, ide však o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalobca svoj nárok v konaní uplatňuje z uznania záväzku a prehlásenia žalovaného o

vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch. Z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku nepochybne vyplýva, že záväzok žalovaný uznal dňa 11.11.2011. Pri závere o tom, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah a aj na právne úkony nadväzujúce na uzavretie zmluvy je potrebné aplikovať ustanovenia upravujúce spotrebiteľské vzťahy je zrejmé, že k uznaniu dlhu žalovaným došlo v čase, keď už bol dlh premlčaný. V čase postúpenia pohľadávky v prílohe k zmluve o postúpení zo dňa 24.3.2011 bolo postupom, resp. právnym predchodcom žalobcu deklarovaný počet dní omeškania 1.190 dní, teda 3 roky a 95 dní. Takto možno uzavrieť, že v čase postúpenia bol žalovaný v omeškaní s plnením svojho záväzku 3 roky a 95 dní a že prvým dňom omeškania bol 21.12.2007, ktorým dňom začala plynúť premlčacia doba. Žalovaný uznal záväzok dňa 11.11.2011, teda v čase, kedy už bol dlh pri plynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka premlčaný.

Obchodný zákonník, ktorým sa mal podľa dojednaní zmluvy právny vzťah spravovať, účinky uznania premlčaného záväzku nepodmieňuje vedomosťou dlžníka o premlčaní, no v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka je uznanie premlčaného dlhu podmienené vedomosťou dlžníka o jeho premlčaní a táto vedomosť je nevyhnutná pre právne účinné uznanie dlhu a vznik právnych následkov uznania.

Uznanie záväzku žalovaným bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom, upozorňovaný, keď nie až zadržovaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. Zároveň samotné uznanie záväzku sa v predmetnej dohode nachádza v bode 2., no prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza v bode 3. označenom ako forma splatenia záväzku a to až v poslednej vete.

Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj na výpoveď žalovaného, že nevedel o tom, že pohľadávka bola v čase podpisu dohody už premlčaná a nevedel ani o následkoch premlčania, mal prvostupňový súd za to, že prehlásenie žalovaného o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch tak ako bolo vykonané v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 11.11.2011 nezakladá právny následok uznania premlčaného dlhu tak ako to vyžaduje citované ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka.

Keďže v danej veci začala plynúť premlčacia doba 21.12.2007, ktorá uplynula dňa 21.12.2010, no žalobca podal žalobu až dňa 28.6.2012, teda až po uplynutí premlčacej doby, na základe tejto skutočnosti prvostupňový súd nemohol žalobcovi toto premlčané právo priznať, preto žalobu zamietol.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže si náhradu trov konania nežiadal priznať a zo spisu mu žiadne trovy nevyplynuli. Vo vzťahu žalobca a vedľajší účastník postupom podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol v tom, že trovy konania v uplatnenej výške právnym zástupcom vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Vedľajší účastník vstúpil do konania podaním zo dňa 21.9.2012 na podporu žalovaného, pričom možno predpokladať, že žalovaný o vstupe vedľajšieho účastníka ani nemal žiadnu vedomosť.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhoval rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a vyhovieť jeho žalobe v celom rozsahu. Dňa 11.11.2011 podpísal žalovaný dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, prostredníctvom ktorej žalovaný uznal záväzok voči pôvodnému veriteľovi vzniknutý zo zmluvy o úvere č. 561429253 vo výške istiny 2.137,20 Eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky. Predmetná dohoda

spĺňa náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. Obsahom dohody bolo uznanie dlhu zo strany žalovaného ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu žalovaným, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ust. § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval, tzn. ust. § 110 Občianskeho zákonníka nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Žalobca považoval vyhodnotenie listinných dôkazov oproti účelovej výpovedi žalovaného, že nemal vedomosť o premlčaní dlhu za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu žalovaného ako spotrebiteľa.

Proti rozsudku vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovaného podal odvolanie vedľajší účastník na strane žalovaného. Navrhol rozsudok v napadnutej časti vo výroku o trovách zmeniť a priznať mu náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Mal za to, že vedomosť alebo nevedomosť žalovaného o jeho vstupe do konania nemá žiaden právny význam, a zákon ho nielenže nevyžaduje, ale ani nepredpokladá, nakoľko vedľajší účastník koná iba sám za seba. Poukázal na prevažujúcu početnú judikatúru odvolacích súdov, ktoré vo vzťahu k žalobcovi, ak bol neúspešný v merite veci, náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi priznali.

Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Namietal význam právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Podľa jeho názoru nemožno v danom prípade prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ nevyklúčujú, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Žalobca mal za to, že na tieto skutočnosti prvostupňový súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal podané odvolanie bez nariadenia pojednávania. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je neopodstatnené, a naopak odvolaniu vedľajšieho účastníka je možné vyhovieť.

Vzhľadom na obsah podaného odvolania žalobcu, pri viazanosti dôvodmi podaného odvolania, je zásadným pre rozhodnutie odvolacieho súdu vyriešenie otázky, či dohoda uzavretá dňa 11.11.2011 medzi žalobcom a žalovaným spĺňa náležitosti uznania záväzku v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka.

Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku.

Dlžník sa i tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania neexistoval. Nemôže sa však brániť s námietkou premlčania.

Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa, že dohoda z 11.11.2011 takéto náležitosti uznania záväzku nemá. Treba súhlasiť so súdom prvého stupňa, ak v súvislosti s ochranou spotrebiteľa zdôrazňoval potrebu aplikácii ustanovení, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu.

V danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, a ktorá podstatne narušuje alebo podstatne môže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa. Dohoda o splátkach je typickým formulárovým ošetrovaním vzniknutého krízového stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľom predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach s podsunutou rozhodcovskou klauzulou. Pri vyhodnocovaní praktiky veriteľa súd musí operovať priemerným spotrebiteľom (smernica Rady a EP 2005/29, bod 18 preambuly) a existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podpíše dokument sledujúc dosiahnutie splátok. V skutočnosti ide preto podľa citovanej smernice (čl. 5 až 9) o nekalú obchodnú praktiku a nie o odbornú starostlivosť dodávateľa v záujme vyššej kvality života ľudí. Skutočný cieľ je evidentne o dosiahnutí arbitráže a aby sa zdanlivo vyvolal pocit, že si to želá spotrebiteľ. Nekalá obchodná praktika je zakázaná a treba pred ňou chrániť spotrebiteľa. Odvolací súd preto odmieta argumenty odvolateľa o bezbrehej ochrane spotrebiteľa a prekročení medze ochrany spotrebiteľských práv.

Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu poukazuje na predtlač žalobcu s označením ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorá môže u bežného občana, spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím, za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu, či už písomne, alebo ústne, telefonicky, či iným spôsobom upozorňovaný, keď nie až zastrešovaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. O uvedenom konaní žalobcu svedčí aj čl. 3 bod 3.1., ktorý vo formulárovej predtlačí uvádza, že záväzok je premlčaný, pričom uznanie záväzku v predmetnej dohode sa nachádza v bode 2. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu a jeho následkoch v článku 3 bod 3.1 poslednej vete v časti dohody nazvanej „forma splatenia záväzku“ len podporuje záver o tom, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi predpokladať s tým, že treba mať na zreteli zodpovedajúcu čestnosť obchodnej praxe alebo všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činností. Aj v spojitosti s tým je dohoda o splátkach typickým formulovaným ošetrovaním vzniknutého krízového stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľom predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Z tohto hľadiska je dohoda o uznaní splátkového kalendára a uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná a prieči sa dobrým mravom. Na základe uvedeného je vecne správnym rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobcu, preto odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a nadväzujúcim výroku o trovách medzi žalobcom a žalovaným potvrdil.

Odvolací súd preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok rozsudku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom a dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom.

Nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

Z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy. Z uvedeného prívlastku „právna“ pomoc vyplýva, že v danom prípade ide o pomoc poskytnutú v kvalifikovanej právnej forme, ktorú môže poskytnúť iba osoba so zodpovedajúcim, tzn. právnickým vzdelaním.

Podľa § 93 ods. 2 až 4 veta prvá O.s.p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi, alebo proti odporcovi, zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodne len na návrh. V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

Bez pochyb vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejmé z ust. § 93 ods. 4 O.s.p., preto pokiaľ v súvislosti so vstupom a účasťou v konaní vznikli vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, má vedľajší účastník podľa výsledku konania právo na náhradu účelne vynaložených trov konania..

Prvostupňový súd túto skutočnosť nespochybnil, avšak nedôsledne sa zaoberal účelnosťou úkonov vykonaných vedľajším účastníkom v konaní, keďže vedľajší účastník vykonal úkony týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Nesprávnou je aj dôvod hodný osobitného zreteľa, za ktorý považoval prvostupňový súd nevedomosť žalovaného o vstupe vedľajšieho účastníka na jeho strane. Odvolací súd má za to, že v zmysle ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať vedomosť, resp. nevedomosť o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, lebo táto nemá relevanciu vo vzťahu k účelnosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka.

Právna úprava príkladne uvádza, že trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov konania a ich zástupcov (§ 137 O.s.p.); takými sú aj odmena advokáta, náhrada hotových výdavkov i náhrada za stratu času spojené s jeho činnosťou, obsahovo vymedzené príslušnými predpismi. Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom v spore, ako i skutočnosť, či nie sú splnené podmienky pre postup podľa § 150 O.s.p.; nie je rozhodujúce, či je tomu tak pri uplatnení práva alebo jeho bránení. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vychádzajúc z princípu úspechu v spore odvolací súd priznal vedľajšiemu účastníkovi právo na plnú náhradu trov konania.

Odvolací súd je toho názoru, že podľa výsledku konania vo vzťahu k rozhodnutiu o žalovanom nároku s príslušenstvom vzniklo vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov konania v plnej výške podľa ustanovenia § 142 ods. 1 prvej vety O.s.p..

Odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 220 O.s.p. a po preskúmaní účelnosti trov za jednotlivé vyúčtované úkony právneho zastúpenia, napadnutý rozsudok medzi žalobcom a vedľajším účastníkom zmenil a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov prvostupňového konania vo výške 261,29 Eur (za 2 úkony právnej služby, a to 1. prevzatie a príprava zastúpenia á 101,24 Eur; 2 x režijný paušál po 7,63 Eur; 20 % z 217,74 Eur (43,55 Eur)).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník bol v odvolacom konaní úspešným účastníkom, preto mu boli priznané trovy odvolacieho konania v plnej výške a tieto pozostávajú z odmeny za 1 úkon právnej služby krátený o 50 % podľa § 14 ods. 3, písm. b) vyhlášky v sume 50,62 eur, 1 krát režijný paušál v sume 7,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky), 20% DPH v sume 11,65 Eur, spolu 69,90 Eur a ich zaplatenie uložil žalobcovi, ako neúspešnému účastníkovi v odvolacom konaní, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.